Joi, 26 Noiembrie, 2026
Sf. Cuv. Alipie Stâlpnicul, Nicon și Stelian Paflagonul

1 Timotei 3

1 Vrednic de crezare este cuvântul[1]:
De poftește cineva episcopie, bun
lucru dorește.

2 Trebuie însă ca episcopul să fie
fără prihană, bărbat al unei singure
femei[2], veghetor asupră-și, măsu-
rat, cuviincios, primitor de străini,
destoinic să-i învețe pe alții,

3 nu bețiv, nu bătăuș, ci potolit,
nu certăreț, nu iubitor de argint,

4 bine chivernisindu-și casa lui,
având-și copiii ascultători cu
toată bunăcuviința

5 — că dacă cineva nu știe să-și
rânduiască propria sa casă, cum va
purta grijă de Biserica lui Dumne-
zeu? —;

6 să nu fie de curând botezat[3], ca
nu cumva, orbit de trufie, să cadă
în osânda diavolului[4].

7 Dar trebuie să aibă mărturie bună
de la cei din afară[5], ca nu cumva să
cadă în ocară și'n cursa diavolului.

8 Diaconii, de asemenea, să fie cu-
viincioși[6], nu vorbind în doi peri,
nu dedați la vin mult, nu agonisi-
tori de câștig rușinos,

9 păstrând taina credinței în cuget
curat.

10 Dar și aceștia să fie mai întâi
puși la încercare; apoi să fie făcuți
diaconi, dacă sunt fără prihană.

11 Femeile, de asemenea, să fie ve-
ghetoare asupră-le, nu clevetitoa-
re, cumpătate, credincioase întru
toate.

12 Diaconul[7] să fie bărbat al unei
singure femei, să-și chivernisească
bine casa și pe copiii săi.

---

[1] Ca și la 1, 15, sintagma trebuie înțeleasă: e sigur ceea ce s'a spus; sau: un lucru e cert.

[2] Celibatul episcopilor, recrutați dintre călugări, e o practică mai târzie a Bisericii, încă necunoscută în vremea lui Pavel; accentul cade pe monogamie și pe căsătoria unică.

[3] Literal: neofit; prea nou (fără suficientă vechime) în trebile bisericești.

[4] = În aceeași osândă cu diavolul, a cărui cădere a fost pricinuită de păcatul său capital: trufia.

[5] = De la necreștini.

[6] = Demni; respectabili; serioși.

[7] În original, substantivul e la plural; în românește e preferabil singularul generic (ca în versetul 2).

13 Fiindcă cei ce-și fac bine slujba,
rang bun își dobândesc și mult
curaj în credința cea întru Hristos
Iisus.

Luca 16

1 Și le spunea și ucenicilor Săi:
„Era un om bogat care avea un
iconom; și acesta i-a fost pârât
că-i risipește avuțiile.

2 Și chemându-l, i-a zis: Ce-i asta
ce-aud eu despre tine? Dă-mi so-
coteala iconomatului tău, fiindcă
nu mai poți fi iconom.

3 Iar iconomul și-a zis în sine:
Ce-am să mă fac, că stăpânul meu
îmi ia iconomatul?: să sap, nu pot;
să cerșesc, mi-e rușine...

4 Știu ce-am să fac pentru ca,
atunci când voi fi scos din icono-
mat, ei să mă primească în casele
lor.

5 Și chemând, câte unul, pe fiecare
din datornicii stăpânului său, i-a
zis celui dintâi: Cât îi ești dator
stăpânului meu?

6 Iar el a zis: O sută de măsuri[8] de
untdelemn. Iconomul i-a zis: Ia-ți
zapisul, așază-te și scrie repede
cincizeci.

7 După aceea i-a zis altuia: Dar tu,
cât ești dator? El i-a spus: O sută
de măsuri[9] de grâu. El i-a zis: Ia-ți
zapisul și scrie optzeci.

8 Și stăpânul l-a lăudat pe icono-
mul cel nedrept, fiindcă a lucrat
înțelepțește[10], căci fiii veacului
acestuia sunt mai înțelepți în nea-
mul lor decât fiii luminii.

9 Și Eu vă spun: Faceți-vă prieteni
prin bogăția nedreaptă, pentru ca,
atunci când ea vă va lipsi, ei să vă
primească în corturile cele veșni-
ce.[11]

---

[8] **Batos**: unitate ebraică de măsurat lichide, egală cu 37 litri; în total, 3.700 litri, deci o datorie foarte mare.

[9] **Koros**: unitate ebraică de măsurat cereale, egală cu 370 de litri; deci un total de 37.000 litri.

[10] Stăpânul nu-l laudă pentru nedreptățile de dinaintea concedierii, deja sancționate, ci pentru abilitatea de a face față unei situații-limită. Potrivit unor exegeți, iconomul nu a falsificat chitanțele, ci le-a redus la valoarea lor nominală, diferența fiind comisionul la care funcția îi dădea dreptul și pe care și-l pune astfel în rezervă pentru zilele negre ce-l așteaptă. Pe de altă parte, așa cum împărăția cerurilor poate fi luată cu asalt și intră în legitima posesie a cuceritorilor (Mt 11, 12; Lc 16, 16), inepuizabila vistierie a lui Dumnezeu e deschisă până și „jafului duhovnicesc", dacă acesta urmărește salvarea (mântuirea) sufletului.

[11] *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

Tâlcuire

Pilda despre iconomul cel nedrept dat în vileag. Vezi cum s-a priceput acesta să iasă din încurcătură? De ne-am pricepe cu toții să ne rostuim astfel viață tihnită după ieșirea din trup! Dar nu: „Fiii veacului acestuia sunt mai înțelepți în neamul lor decât fiii luminii". De ce s-a pus în mișcare iconomul? Fiindcă necazul îi sufla în ceafă. Apropierea nevoii i-a dat puteri și istețime și a reușit să se descurce repede. Dar pe noi, oare, nu ne paște necazul? Moartea poate să ne ajungă în orice clipă, și după aceea vei da îndată socoteală de iconomia ta. Toți cunosc acest lucru și totuși nimeni nu se urnește din loc. Ce mai întunecare va fi fiind și asta? Nimeni nu crede că va muri îndată, ci presupune că o să mai trăiască o zi-două; chiar dacă nu-și face o socoteală precisă, este, oricum, încredințat că mai are până când îl va ajunge moartea. De aceea i se și pare că necazul este încă departe, iar pregătirile spre a-l întâmpina le amână pentru altă dată. Nimeni nu are de gând să rămână întreaga viață neîndreptat, ci doar spune: „Nu azi"; și întrucât întreaga viață este alcătuită din „zile de azi", piere grija de viitor.[12]

[12] Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.